

D • N

6/10 1952

Ryska örffilar

Sveriges senaste not angående nedskjutningarna i Östersjön har ännu ej besvarats av Ryssland. I stället har organ för den ryska statsledningen — tidskriften Röda Flottan och Pravda — för några dagar sedan åter upprepat de osanningar och motanklagelser som är ryssarnas vapen i konflikten; den svenska statsledningen anklagas för att genom sina protester vilja "maskera det uppenbara faktum att Catalina-planet hade kränkt Sovjetunionens gräns".

I förrgår kom en ny rysk örfil. Rättare sagt: den avgavs redan den 1 oktober i form av ett memorandum från den ryske ambassadören i Stockholm, men utrikesministern sökte tills vidare mörklägga saken; han lyckades inte, ty ryssarna offentliggjorde sin aktion i lördags. Denna gång gäller det ryssarnas och de svenska kommunisternas spioneri. Redan den 16 juni protesterade statsministern hos den ryske ambassadören mot spioneriverksamheten och begärde att Rysslands officiella representanter i Sverige skulle hindras att begå dylika handlingar. Den 28 juni svarade Ryssland med förnekanden och förolämpningar; den 5 augusti upprepade den svenska regeringen sin protest. Det nu avgivna ryska svaret är än mera kränkande än vad hittills presterats. Stockholms rådhusrätts utslag i spionerifärenden den 5 augusti förklarar "som bekant" vara "grundat på Enboms och andra polisagenters falska vittnesmål" och alltså "kan domen, vilken bygger på ett material av detta slag, inte ingiva förtroende".

Observera ordalagen! Man inte blott förnekar spioneriet och vägrar att hindra upprepning av det skedda. Ryssarna förklarar tvärtom att det av svensk domstol avgivna utslaget är falskt, att den svenska polisen organiserat falska vittnesmål genom sina agenter, dvs. de personer som gjort erkännanden inför rådhusrätten. Ja, genom orden "som bekant" påstår ryssarna att detta förhållande är konstaterat och välkänt, att den svenska regeringen är skyldig lika väl som den svenska polisen och den svenska rättvisan — att hrr Er-

lander och Undén i sina protester kommit med medvetet oriktiga anklagelser. Det är enligt den ryska versionen Sveriges regering som söker sak med Ryssland, som stämplar mot Ryssland — i spionerifärenden liksom när det gäller de nedskjutna svenska flygarna och flygplanen. Längre än ryssarna här gått i illvilja och förolämpningar är det knappast möjligt att komma.

Propagandan mot Sverige har därmed drivits till ytterlighet. Regeringen och alla de demokratiska partierna har sedan länge betecknats som fascister, Amerikaköpta och krigshetsare; nu anklagas de också för att ordna med provokationer och falska vittnesmål för att hetsa mot det oskyldiga Ryssland. De svenska kommunisterna och den ryska statsledningen säger och skriver in i detalj samma saker; då man läser de ryska noterna möter man ordalagen i Ny Dag, och det svenska spionpartiet endast broderar på lögnerna från Moskva. Och samtidigt tillåts de svenska kommunisterna att med samma rätt som de demokratiska partierna begagna den statliga radion som apparat för

utspridande av den ryska agitationen.

Det är alldeles samma metoder som Ryssland använt mot hela raden av erövrade och underkuvade nationer. De tilltänkta offren utmålas som skurkar, redo att angripa det till beskedlighet fredliga Ryssland — den ryska aggressionen blir alltså ett försvar mot den olidliga hetsen, en frigörelse av de av sina styresmän lurade och vilseledda folken. Så får det inte gå med Sverige. Men vi måste äntligen förstå att det blott är vår förmåga till försvar — med egen kraft och med den hjälp vi kan uppnå — som kan bevara vår självständighet. Eftergifterna, de vackra orden, den undvikande hållningen — allt detta som vår regering är efter år presterat — är intet skydd, utan snarare en lockelse. Det är en av erfarenheten, av den ryska statsledningens handlingar dömd politik som ännu föres hos oss; de motiv som anförs för den sedan sju år är söndersprängda, de kan inte framföras längre, de verkar för utmanande vettlösa.

Hur skall regeringen ta de nya örffilarna? Skall den upprepa att en vädjan till FN inte får ske, att vi måste akta oss för att få Västerens stöd och att därmed reta ryssarna, att aktivism och krigshets är de verkliga drivfjäderna bakom all kritik? Efter vad som hänt i sommar måste man vara beredd på svåra besvikelser.